בב א תיי פי כ תהל ה: כפרה הל"ה: גד ב ג מיי פ"ז איסורי ביאה הל"

דבר הגורם סותר כו'. וא"ת יולדת בזוב תוכיח דסותרת לרב נג א מיי׳ פ"ב מהל' מחוסרי

שתראה מחמת קושי לידה אינו גורם זיבה: בקביבן דאין קושי חותר. מכאן משמע דלא דרשי אמים אם

לא שנפרש לעיל (דף לה.) ורבנן אתים

לא דרשי היינו להך דרשא אך משמע

דלא דרשי כללט: אברי אמר אינה

םותרת ואינה עולה. כתב רש"י

בתשובה אחת דאביי מודה דימי לידה

שאינה רואה בהן עולים לספירת

זיבתה דהכי מוכח פרק בא סימן

(לקמן דף נד:) מן הברייתא והכא

אליבא דר׳ מרינוס קיימין תדע דאין

רגילות למיבעי חדא מילתא בתרי

דוכתי דבעי לה הכא ובשילהי בפ׳

בא סימן (שם) ותו היאך חולק אביי

אברייתא דהתם ותו דמה להם לאביי

ורבא להזכיר סתירה לא היה להם

להזכיר אלא עלייה דפליגי בה אלא

אליבא דר' מרינוס בעי מהו שתעלה

דמדנקט אין לידה סותרת ולא קאמר

נמי דעולה מכלל דסבירא ליה דאינה

עולה או דלמא הא בהא תליא כיון

דאינה סותרת ע"כ עולה מואחר

תטהר שלא תהא טומאה מפסקת

ביניהן ומייתי רבה מנה אמינה לה

דמסתמא רבי מרינוס לא פליג אקרא

ואביי מייתי מנא אמינא לה דאיכא

תנא דפליג אברייתא דבא סימן (שם)

ואיכא למימר דר' מרינוס סבירא ליה

נמי הכי מדלא קאמר ר' מרינוס

אינה סותרת ועולה וה"ה דהוה מלי

אביי לאתויי ברייתא דטועה בהמפלת

(לעיל דף כח:) דסברה דאין עולה אלא

דרבא הוה מוקי לה כר' אליעזר

כדמוקי ברייתא דבסמוך כן פרש"י

ומה שפירש דמייתי רבה מנה המינה

לה דמסתמא לא פליג ר' מרינוס

אקרא קשה דהא ע"כ ר"א פליג

וי"ל דהוה מצי למימר וליטעמיך אלא

בלאו הכי דחי ליה אביי שפיר ומה

שפירש ברייתא דהמפלת (שם דף כח:)

מוקי לה רבא כרבי אליעזר דוקא

בהא הויא כרבי אליעזר דאין עולין

לה אבל לגמרי לא הויא כר' אליעזר

דהא מוקי לה כר"ע דבעי ספורים

בפנינו ור"ח פליג עליה בפ"ק (לעיל דף

ו:) ור"ת מפרש דהלכתא כאביי דאין

עולין וכברייתא דהמפלת (שם דף כט:)

דאמר מעין אחד הוא אע"ג דדם טוהר אינו גורם שום

טומאה וי"ל דדם טוהר חשיב גורם טפי כיון שאם לא ילדה הויא

ובה או נדה לרב דאמר מעין אחד הוא ולא דמי לקושי דלעולם דם

 ל) [בס"ה: בימי], ב) [לעיל לה.] וביס פ"ב מ"ב, ג) [נזיר סה: ע"ש], מה ע"ש], מיז ליה ע"ש], [ע" פירש"י עירובין ה.
ד"ה והאר"ה נקטינ], ד"ה והאר"ה נקטינ], ד"ה והאר"ג נקטינן], כ) [לקמן נד.], ו) [לעיל לג: (בקמן נד.), ו) (בעינ נג: לקמן (ז.), ו) (שס),
(מקמן סו: סח:), ו) (שס),
(מגילה ח.), ע) (ברימות ח:), י) מן אם כו' עד לה הד"א ואח"ב מה"ד מוובה ולא כו'. כנ"ל, כ) [ויקרא ולא כו'. כנ"ל, כ) [ויקרא טו], ל) [וע"ע מוסי בכורות ו. ד"ה ור"ש], מ) [ל"ל והל רבל סובר בפי במרל (סו.)], ל) [ל"ל דרבל],

תורה אור השלם

 וְאִם טְהַרָה מִזּוֹבָהּ
וְסִפְרָה לְּה שִׁבְעַת יְמִים ואַדֵּר הִּטְדָּר:

ויקרא טו כח 2. וְבִּי יִטְהַר הַזְּב מִזּוֹבוֹ וְסְפֵּר לוֹ שִׁבְעַת יָמִים לְטְהֵרָתוֹ וְבִבָּס בְּגִּדְיוֹ וְרְהַץ בשרו במים חיים וטהר:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה אביי וכו אע"פ דהוי ספק ספיקא אפילו הכי שנוע שני אינו:

גליון הש"ם

גם' אפסיק ליה לירה. ע"ל לג ע"ל מד"ה כולה: רש"י ד"ה ולא מנגעה וכו' ותביא קרכן לזיכתה. ע' ותביא קרבן לזיבתה. ע' טורי אכן מגילה ח ע"א ד"ה מזובו:

לעזי רש"י אישטורדישו"ן. לבלבל.

מוסף רש"י בודקין אותו. נשנעה דרכים, נמאכל נמשתה לרפים, במחלמי כמוחנה בקפילה ובמשלחי כו' (לעיד לה.). בשלישית בודקין אותו. מפני הקרבן שלם רלה לת השלישית בלונס לינו מכיל קרכן (נזיר סה:). ברביעית אין בודקין אותו. כלומר ללחר שרלה שלש שלא באונה כוחה את שלש שלא באונם וראה את הרביעית בתוך ימי ספרו ואפילו אם היא באונם אין בודקין אותו אם מחמת אונסו היא, אלא סותר את הכל שם). נקטינן. מסורת מאבותינו מנהג מרבותינו (ערובין ה.). אחר אחר לכולן. כלומר זמן לחד לכולן, שיהו רלופין טהרתן לכולן, שיהו רלופין טהרתן (לעיל לג:). מזובו ולא מנגעו. ה"ג בתו"כ מזובו ולא מזובו ומנגעו, שאם היה זב ומלורע ופסק מזובו ולא זב ותנורע ופסק מזובו וגם מכרפל עדיין מנגעו וספר, אין אותרים לו אין ספירה זו נקיות עד שיטהר אף מנגעו, אלל מונה והולך מיד ועולה לספירת זוב ולבשימרפל מדל ממרעם! יעבול מד עבילה ראשונה של מצורע והיא עולה לו לטבילת נגעו חובו ינטהר מלטמא משכב ומושב ונטהר מלטמא משכב ומושב ולטמא כלי חרס בהיסט כדין זב, ואע"פ שלריך לספירת שבעה ללרעמו לענין אכילת קדשים וטבילה שניה, כדכמיב במלורע ורחן במים וטהר ואחר בא אל המחנה וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים יהיה ביום השביעי יגלח את כל שערו וגרי ורחך את בשרו כל שערו וגרי ורחך את בשרו במים וגרי, אהני טבילה קמייתא לטהרו מלטמא משכב ומושב וכלי חרס בהיסט (מגילה ח.).

אול שילא אמר לדביחהו לבים לי זוודתא. תכריכין: מילי. שלא ילשין עלי בפני רב: דקא פרח אסא. רגילין היו להניח הדם על המטה וההדם של אלו פורח היה והולך ממטה למטה: פייסא. שלום: קושי מהו שתסתור בויבה. כל מה שספרה: דבר הגורם. לידי

זיבה אם ראתה שלש והאי לאו גורם הוא דלא אתיא בה לידי זיבה. ואי אזל שילא אמר לדביתהו צבית לי זוודתא קשיא והרי קרי שאינו גורם כדקי"ל דלא ליזיל ולימא ליה לרב מילי עילואי צביתה וסותר ההיא לאו סתירה היא דחד ליה זוורתא נח נפשיה דשילא חזו דפרחא יומא הוא דסותר וכי קא בעי רבא לסתור הכל: שחינו גורם. כדקי"לש ולא מחמת אונסו: וסותר. כדאמר בפירקין ברביעית אין בודקין אותו: לאיי. באמת אונס נמי גורם הוא לידי זוב שאם ראה שתים שלא באונס ושלישית באונס מלטרפין לקרבן דתנן שלישית אין בודקין אותו: לקרבן אמרתי. דבעי בדיקה ולא לסתירה: אלא. לא תוקי כדתרנה לטמויי במשה אלה ודהי לסתירה ובעיין לא תפשוט דאנן לרבנן בעינן ואת פשטת מדר"א: ש"מ. מדנהט לשון גרמא מכלל דקיימא ליה דבר הגורם סותר: רבי אליעור היא. דאמר אונם סותר ואינו גורם: מהו שתעלה. אם ילדה בזוב ובימי לידתה לא ראתה מהו שיעלה לה לנקיים ולא תלטרך לספור אחריהן: אינה סופרם. חם היתה זבה ופסקה והתחילה לספור וילדה אינה סותרת וימי לידתה אפי׳ אינה רואה בהן אין משלימין לספירתה אלא משלמת אחריהן יאם טהרה: מוובה. וספרה לה ס מוובה: ולא מנגעה. כיון שטהרה מזובה סופרת מיד °ותביא קרבן לזיבתה ואז תטהר מלטמא בועלה ואפילו מנוגעת ולא לריכה להמתין עד שתטהר אף מנגעה: ולא מלידתה. כיון שטהרה מזובה סופרת מיד ואינה לריכה להמתין

עד שיעברו ימי לידתה. אלמא ילדה

בימי ספירה אינה סותרת ועולה:

מובה מובה ולא מנגעה מובה ולא מלידתה ואביי אמר 🗝

אסא מהאי פוריא להאי פוריא אמרי ש"מ עבדו רבגן פייםא בעי רבא קושי מהו שתסתור בזיבה דבר המטמא סותר והאי גמי מטמא סכימי נדה הוא או דילמא דבר הגורם סותר סימי והאי לאו גורם הוא א"ל אביי אונם בזיבה יוכיח שאינו גורם וסותר אמר ליה לאיי האי נמי גורם הוא ידתנן אראה ראייה ראשונה בודקין אותו שניה בודקין אותו שלישית אין בודקין אותו ולרבי אליעזר דאמר אף בשלישי^י בודקין אותו ה"נ כיון דלא גרים לא סתר אמר ליה לרבי אליעזר ה"ג ת"ש ירבי אליעזר אומר אף בשלישית בודקין אותו ברביעית אין בודקין אותו מאי לאו לסתירה לא לממויה לההיא מיפה במשא ת"ש בשלישית רבי אליעזר אומר בודקין אותו ברביעית אין בודקין אותו לקרבן אמרתי ולא לסתירה אלא לר"א תפשום דדבר שאינו גורם סותר לרבנן מאי ת"ש דתני אבוה דרבי אבין מה גרם לו זובו שבעה לפיכך סותר שבעה מה גרם לו קריו יום אחד לפיכך סותר יום אחד מאי שבעה אילימא דמממא שבעה האי מה זובו ממא שבעה מבעי ליה אלא לאו דבר הגורם סותר דבר שאינו גורם אינו סותר ש"מ אמר אביי סבנקטינן אין קושי סותר בזיבה ואי משכחת תנא דאמר סותר ההוא ר"א היא תניא רבי מרינום אומר יאין לידה סותרת בזיבה ®איבעיא להו מהו שתעלה אביי אמר אינה סותרת ואינה עולה רבא אמר יאינה סותרת ועולה אמר רבא מנא אמינא לה דתניא יואחר תמהר יאחר אחר לכולן שלא

תהא מומאה מפסקת ביניהם אי אמרת בשלמא עולה היינו דלא מפסקת מומאה אלא אי אמרת אינה עולה °אפסיק ליה לידה ואביי אמר לך ישלא תהא מומאת זיבה מפסקת ביניהם אמר רבא מנא אמינא לה דתניא חדא מזובה ולא מנגעה ולא תתני ולא מלידתה ורבא האי מאי אי אמרת בשלמא מזובה ולא מלידתה איידי דאצמריך ליה לידה תנא נגעה אמו לידה אלא אי אמרת מזובה ולא מנגעה האי 2מוכי ימהר הזב מזובו נפקא ימזובו ולא מנגעו ואביי חד בזב וחד בזבה וצריכי דאי כתב רחמנא ₪

ומדקדק מדלא קאמר עלה (לעיל ל.) ש"מ ארבע דימי לידה אין עולין לאפוקי מן הברייחא דלעיל ללוי לחד שינוייא ומברייחא דבא סימן (לקמן דף נד:) דסברי דעולין אלא אינו מונה אלא דברים של חדוש אבל הא פשיטא לן דאין עולין ועוד אומר ר"ת דברייתא דבא סימן איכא למימר כדמפרש ליה רב פפא משום דאימא ילדה זכר להכי עולה שבוע שני לספירת זיבתה ודבריו נראה טפי מדקחני ואין קרבנו נאכל א"כ איכא למימר אימר לא ילדה ואפי׳ ילדה אימא ילדה זכר וחדע דלא קיבל דברי רב הונא דהתם ולא הדר ביה אלא סבר דאין עולין מדקאמר בשמעתין רב פפא אמר ע"כ הקישן הכחוב ואי סבר עולין א"כ ע"כ לריך לאוקמי כר"א כדמוקי רבא ואמאי דחיק לאוקמי כרבנן דר"א דאמרי אין דנין אפשר משאי אפשר כיון דבלאו הכי לריך לאוקמי כר"א דאמר אין עולין אלא ודאי לא הדר ביה ומיהו אי גרסינן לעיל דאמר סותר רבי אלעזר והכא רבי אליעזר אין להוכיח כלום ודברי רב פפא דלקתן איכא למימר דאינו עיקר אע״פ דהוי ספק ספיקא (4) שבוע שני אינו עולה לספירת זיבתה דאיכא למיחש דילמא נקבה היא כדאמר רב הונא התם משום דאיכא נמי ספק ספיקא בסוף ימי טוהר דסתרה לה כדפרישית לעיל גבי המפלח חיה ועוף (דף ס. סד"ה חומר) ומיהו כיון דאין קרבנה נאכל איכא בלאו הכי ספק ספיקא שמא לא ראחה ואפילו ראתה שמא לא ילדה ואומר ר״ת דימי לידה שאינה רואה בהן הוא למ״ד מיע״ל קג״ם ולא לחי העומד מאיליו בפ״ק דעירובין (דף טו.) ורב סעדיה כתב דנשים שלנו דחשבינן להו כיולדות בזוב אם עברו ימי טומאת ז' לוכר או י"ד לנקבה וספרה שבעה נקיים בימי טוהר או אפילו בימי טומאה מותרת לבעלה עד מ' לזכר ופ' לנקבה אע"פ שרואה דם הכתוב קראו דם טוהר שכן שנו חכמים ימי לידה שאינה רואה בהן עולים לה לימי ספירת זיבתה הרי בהדיא חולק על ר"ת והא דלא קאמר בהמפלח (שם דף ל.) ש"מ ד' איכא למימר משום דלא קאמר אלא היכא דמלי למימר הא מני פלוני היא כדקאמר ש"מ ר"ע היא ש"מ ר"ש היא ש"מ טבילה בומנה מלוה לאפוקי מדר' יוסי בר׳ יהודה אבל בהא דאין עולין לא מצי למימר הא מני רבי אליעזר היא דלאביי לכ״ע אין עולין:

רבא אמר אינה סותרת. וא"ת והא ש רב סובר בפ"ב (דף טו) דאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם וא"כ תסתור דהכא בעינן שבעה נקיים מדם וי"ל 0 דרב אליבא דר׳ מרינוס האמר כדפרישית וסבר דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם דהא האמר דאינה סותרת:

נה ד ה מיי׳ שם טוש״ע יו״ד

סימן קלד סעיף א:

חוח' הרא"ש או דילמא דבר הגורם סותו אע"ג דקרי סותר היינו יום אחד וכן הוא גורם טומאה יום אחד. ותימה והרי דת מוהר דאיוו גורת טומאה וסותר לרב דאמר מעיין אחד הוא כראמר לעיל דיולדת בזוב צריכה שתשב ז' נקיים וי"ל דדם . טוהר לרב חשיב גורם טפי טוהו לדב וושיב גוום טפי שאם תראה כזה הענין בימים הראויין לזיבה תהא בו זבה ולא דמי לקושי . משום דם שיראה בקושי לעולם לא יגרום זיבות: אמר ליה אריי אוומ רזור אם ליזו אב"י אונט בחב יוכיח שאינו גורם וסותר. אביי לית ליה הא דאמר רב הונא לעיל ראיה ראשונ׳ של וב מטמאה באונס: איבעיא להו מהו שתעלה. כתב רש"י בתשובה דהך בעיא אליבא דר' מרינוס הוא דמיבעיא לן ולאו תלמודא באפי נפשיה הוא דמיבעיא ליה משום דלקמן פ' בא סימן מיבעיא ליה לתלמודא ומייתי עלה ת"ש ואין שיטת התלמוד לישאל בעי' אחת לפעמי׳ ולישא וליתן בה לפעבר הלישא הייתן בה אלא הכא לר׳ מרינוס הוא דקבעי דנקט לישנא דסותרת ומיבעיא ליה מאי סבירא ליה בעליה מי אמרי מדלא האמר ימי לידה עוליז מדלא קאמר ימילידה עולין לספירת זיבתה אינה עולה אית ליה או דילמא הא בהא תליא כיון דאינה סותרת ע"כ עולה דאם לא כן לא

מניא רצופין ורחמנא אמר אחר אחר לכולז. אביי אמר

אינה סותרת דוקא קאמר ואינם עולין ואפי׳ אינה רואה בהן אלא משלמת ספירתה לאחר שבועיים

וה"מ דלא חזיא דם אכל אי וויא דם אבי, אי חזיא דם לא אחר אחר הוא דאע"ג דלאו טומאת זיבה הוא מ"מ מדם בעי' נקיים

רהא אפי׳ דם טהור סותר

לרב דאמר מעין אחד הוא

. כ״ש דם דימי טומאה ורבא

אמר איוה חוחרת וטולה אמר אינה סותרת ועולה דהא בהא תליא: **אמר** רבא. מנא אמינא לה. דכל דאית

ליה דאינה סותרת אית ליה

דעולה דתניא ואחר תטהר

כו' וע"כ ר' מרינוס לא פליג מקרא וכן מייתי מקרא דוטהרה מזובה דע"כ ר'

מרינוס לא פליג אקרא. מי

. ק׳ דהא ע״כ ר׳ אליעזר פליג

. אהך קרא דוטהרה מזובה ראיהו נמי אמר דמסתר נמי

יהכי משני רבא גופיה לקמן י״ל דאה״נ דהוה מצי למימר אביי ולטעמי״: